

JAK TO BYLO S LÍNY

V jedné řece, myslím, že se jmenovala Labe, ale moc si to nepamatuji, žila rodinka líných línů. Přistěhovali se totiž z Německa. Byla tam paní Línová - Kamilka, pan Lín - Petr, a dvě děti – Káťa a Dan. Žili v malém městečku u jedné nevelké, ale útulné řasy. Naproti nim byla školka, takže tam pořád řval nějaký potěr. Vedle nich bydlel sumec Dominik, ale vůbec se s ním nedalo mluvit, protože byl strašně nevrlý, což mu ale nemůžete vyčítat, protože všichni sumci jsou nevrlí. Nalevo od nich žili Kapr a Kaprová a s těmi občas pluli do parku, ale ne moc často, protože líni byli líní.

Jednoho dne jim do střechy začalo něco bubnovat a pořád a pořád to bubnovalo. Bubnovalo to asi sedm dní. Byl to totiž déšť, ale to líni samozřejmě nevěděli. Línovic děti už to opravdu nebavilo a stěžovaly si: „Mami, kdy už to přestane?“ a „Já se nudím!“ nebo „Tatí, co je to?“ Potěr ve školce dneska neskutečně řval, takže už se to nedalo vydržet, a tak se rodiče rozhodli jít s Kaprovými do parku. Jenže než se stačili vypravit, přišla strašná vlna. Naštěstí se nikomu nic nestalo, ale paní Línová ztratila kabelku.

„Tu jsem si přivezla až z Německa - ještě než jsme se stěhovali!“ nařká.

„Ale ne! Snad nepůjdeme ven, že ne?“ otravují děti.

„Samozřejmě, že půjdeme! Přece jí tady někde nenechám!“ vzteká se paní Línová.

„Ale no tak, Kamilko, teď opravdu není čas jít ven,“ snaží se pan Lín.

„Dost řečí! Jdeme!“ rozhodla paní Línová.

A tak se vydali na dlouhou cestu. Když vyšli ven, bylo to tam úplně jiné. Místo úzkých uliček tu byla jedna velká plocha, kam rybí oko nedohlédne.

„Co to tady je?“ žasly děti.

„No tak to bude těžké hledání,“ vzdychl pan Lín.

„No to máš pravdu!“ řekla paní Línová.

„Takže se můžeme vrátit?“ zeptal se s nadějí v hlase pan Lín.

„Ne – jdeme!“ řekla paní Línová a té už nikdo nechtěl odporovat.

A tak se plulo. Po nějaké době dopluli až k zaplaveným chatkám, ale líni vůbec nevěděli, co to je.

„Mamí, co to je?“ ptá se Káťa.

„Nemám tušení. Ale vevnitř by mohla být moje kabelka,“ řekla paní Línová

„Tak já jdu první,“ žene se do chatky Dan. Dopluje až k oknu, jenže Dan asi nevěděl, co je to okno, a možná ho ani neviděl, a tak do něj narazil.

„Auuuuuu!“ zařve Dan. „Co to je?“ zlobí se.

„Dobrý, Dane? Nestalo se ti nic?“ stará se Káťa.

„Ale ne – dobrý. Akorát by mě zajímalo, co to je,“ vrtá mu hlavou.

„No tak půjdeme tímhle otvorem, ten je větší a nic v něm není,“ řekne pan Lín a pro jistotu do otvoru vrazí.

Když vpluli dovnitř, uviděli na zemi rozházené věci a samý nepořádek. Pak uviděli rozbitou mikrovlnku, jenže zase nevěděli, co to je.

„Jé, hele!“ řekne Káťa a pluje k mikrovlnce. Naštěstí byla otevřená, takže Káťa nemohla narazit do skla jako Dan. Vplula dovnitř a uviděla talířek.

„Jejda, tady nic není,“ zlobí se.

A najednou paní Línová uvidí něco zeleného, co je zahrabané pod nějakým harampádím. Když se na to pořádně podívá, uvidí svoji kabelku.

„Koukejte, koukejte, už ji mám, už jsem ji našla!“ nadšeně volá a vrhá se dolů. Už ji má a tahá ji zpod rozbitého hrnku, když vtom se ozve hlas:

„Jé, paní, to je vaše? Já jsem ji našla při tom divném bubnování. Slyšeli jste to taky?“ vynoří se z rohu malá ouklej.

„Ano, slyšeli. A potom byla obrovská vlna a pak jsem ztratila tu kabelku. Mohla bych si ji prosím vzít?“

„Jistě. Jenom – já nevím, co mám dělat, ani nevím, kde mám rodinu, protože mě odnesla právě ta velká vlna,“ rozpláče se ouklej.

„Mamí, tak mohli bysme prosím vzít ouklej k nám?“ prosí Káťa.

„No,“ zamyslí se paní Línová. „Tak dobře, ale nesmíte zlobit,“ svolí nakonec.

A tak se všichni šťastní vracejí domů, paní Línová má svoji kabelku a mají se dobře. Ale když už jsou blízko městečka, uvidí, jak k nim někdo pluje a volá: „Počkejte, počkejte!“ Když se přiblíží blíž, tak si Dan něčeho všimne.

„Hele, koukejte, ty rybky vypadají stejně jako malá ouklej,“ všimne si.

Ouklej k nim pluje blíž a potom začne volat: „Maminko, tatínku, kde jste byli?“ a radostně se s nimi objímá. Pak ouklejini rodiče připlují k línům a ptají se:

„Kde jste našli naši malou ouklej? Pořád jsme ji hledali.“

A tak si všechno povědí a ouklejini rodiče se rozhodnou, že chtějí bydlet ve stejném městečku jako Línovi, protože už stejně nemají svůj byt – velká vlna jim

ho totiž odnesla. A Línovi dalších pár mokrých týdnů pomáhají malé oukleji a jejím rodičům stavět byt.

Všechno tedy dobře skončilo a líni už nejsou líní a chodí plavat.

Natálie z V. B